

Publicerad 2008-04-30 11:57 av Benjamin Jakobsson

"Vad är det för skillnad på pojkar och flickor då?", frågar mannen med mikrofonen andfått och släpper taget om Jakes hår utan att bryta ögonkontakt med honom. "Att pojkar har snopp och flickor vagina?" femte delen.

Rakt in & ut

I mörkret är dom vackra. Lysande streck ned mot vattnet. Rök, eld och något annat... något magiskt. Långa revor i luften, ett par lager hud som lyfts bort och nu kan man se på riktigt. Se som för första gången.

Fast egentligen är det inte alls vackert, egentligen är det ganska otäckt. Jake kryper ihop bredvid Nicklas under bron och låtsas att cementen spricker ovanför dom. Långsamt, som på film.

"Och tyst, det måste vara tyst", viskar han.

Han blir inte rädd när han ser sig själv blöda. Han blir bara kall.

Det är tyst i salen, lika mörkt som under bron. Men det är varmt här, de hårda träbänkarna skär in i Jakes knäveck och svetten från flickan bredvid honom och svetten från pojken vid hans andra sida blandas med hans egen. Hans kropp liksom innesluten i en glänsande hinna.

Rad efter rad av bänkar fulla med halvrädda halvbarn, varken vuxna eller inte vuxna. Bara ett mellanting. Klack-klack, klack-klack... En spotlight lyser upp mitten av scenen, han hör steg över det glatta trägolvet, deras ekon som fastnar och virvlar omkring i det rundade taket långt ovan hans huvud.

Mikrofonen slås på, kort tjut av rundgång... en kvinna på scenen harklar sig.

"Okej, okej, vi har samlat här denna dag för att vi har en gäst. En speciell gäst", alla sitter fortfarande tysta, hon harklar sig igen. "Låt mig presentera vår... gäst."

Fortfarande tyst.

Tyst-tyst.

Det är en brunn framför mig. En brunn och en buske, ett par hus, en liten skogsdunge och bland träden ligger det en katt.

Bakom mig är kyrkogården. Jag brukar sitta vid en bänk vid ingången ibland när pappa säger att jag inte får vara kvar i huset. Och ibland när jag sitter där ser jag en råtta springa in bland bladen där begravningsblommorna svällt upp för mycket på en ovårdad grav. Jag har döpt råttan efter min vän, jag kallar den Nicklas.

De flesta som har anhöriga som ligger här betalar en fet gubbe för att se efter dem. Eller, se efter deras gravar åtminstone. Min pappa säger att de flesta som inte betalar gubben för att se efter gravarna tröttnar på sina döda, eller att de helt enkelt glömmer bort dom. Att det är därför vissa gravar begravts under begravningsblommorna och ogräset.

Jag säger "hej" och vinkar till den feta gubben när han är här, så att han inte skall köra bort mig. Och när jag frågade pappa om varför råttan bodde här där den inte hade någon att leka med, sa han att det inte var sant.

"Den har ju en massa lekkamrater här."

Det är Nicklas som håller Jakes hand nu. Och det är så mjukt, allting. En kind mot en kind, tomma ögon och halvslutna ögonlock. Den där doften av svett som inte alls luktar illa... Inte ens det isande stengolvet står emot, det ger efter, bit för bit...

Bit för bit låter det deras kroppar sjunka ned, men inte så långt. Inte så det blir obehagligt.

Kvinnan lämnar scenen och Jake ser sig om. Hur många kan dom vara här i salen? Hundra, tvåhundra? Dom skulle till och med kunna vara trehundra, Jake är inte alls säker. Det är för mörkt för att se ordentligt.

Hans blick rör sig tillbaka till scenen precis som en ung man ställer sig i den upplysta crikeln vid dess mitt och tar tag om mikrofonen. Och sen är det som om allt stannar upp... eller saktar ner åtminstone. Som om hans andetag blivit djupare och hjärtat bultar hårdare.

Smackljuden hörs för tydligt när läpparna klibbar och tänderna är gnisslande frigolit... Mannen på scenen lyfter mikrofonen från ställningen och för den till sin mun. Ett omedvetet ryck i pannan, kalla ögon, ansikte... allt så intensivt.

”Det här är en viktig kväll för alla er som har samlats här”, säger han. ”Och jag är en viktig person.”

Han stannar upp, ler avväpnande och torkar bort ett par droppar svett som samlats i hans panna.

”Viktiga personer förtjänar det bästa, tycker jag. Och jag förtjänar det bästa helt klart. Om någon av er, ja ni som sitter här alltså... om någon eller några av er skulle bli viktiga i framtiden, så kanske ni också kommer att förtjäna mer här i livet än vad ni gör nu.” Han ler igen. ”För just nu förtjänar ni inte mycket alls. Nej, nästan ingenting. Ni är ju inte ens vuxna.”

Man kan dö på många sätt. Och man behöver inte vara gammal för att dö, men det gör det hela mer begripligt. Första gången man dör är man oftast ung... Eller, Jake var det i alla fall. Och eftersom han var så ung förstod han inte vad som hände.

Det går inte att göra något roligt av döden. Första gången han dog trodde han bara att han var rädd. Och efter att han dött var det liksom inget märkvärdigt. Han fattade inte ens att han dött. Så obetydligt var det.

När han blev äldre förändrades hans syn på saken. Eller kanske lärde han sig bara att förstå sin egen död, precis som han lärde sig att läsa och skriva. Han kunde till och med känna när han skulle dö flera timmar innan varje gång han gjorde det.

”När jag dör förlorar jag kontroll”, förklarade han för Nicklas en gång. ”Det är därför jag blir så rädd. Inte för att jag verkligen är rädd alltså, utan för att jag inte kan kontrollera rädslan. Den tar över utan anledning, det finns ingenting att vara rädd för. Det har döden lärt mig. Att rädsla bara är en känsla. Och precis som allt annat är den meningslös. Eller... ingenting är meningslöst, det är inte det jag säger. Jag menar bara...”

Det finns andra rum i Jakes pappas hus. Och om man går in i de vanliga rummen via andra dörrar än de man brukar gå in genom, kommer man in i något av dom. Man kommer aldrig till samma.

Jakes pappa visade honom hur man skall göra och efter ett tag visade Jake Nicklas. Nicklas säger att det är häftigt i dom andra rummen, att det liksom är en helt annan grej. Jake tycker också att det är en helt annan grej, men han tycker inte längre att det är häftigt. Det är bara som att ha ett hus som är mycket större än det ser ut att vara. Bara en massa extra rum utan några möbler.

Första gången Jake visade Nicklas ett av rummen var de nakna och de låg med varandra i det. Jake tyckte att det var märkligt att knulla Nicklas på det hårda trägolvet, och Nicklas tyckte att det var spännande att bli knullad. Det sa han i alla fall.

”Fast egentligen är det mest som att bajsar ut och in en massa. Och ibland gör det ont”, mumlade han när han tog på sig sina kläder igen. ”Jake, det är så märkligt att din pappa bor på en kyrkogård. Jag trodde inte att

man fick göra det.”

Det är en brunn framför mig, och några meter bort i en buske bland träden är det en katt. Jag har gått och tittat på den varje dag i flera veckor nu, så att den ska sluta vara rädd för mig. Jag har alltid velat ha en katt. Men katten tycker inte om mig, den kommer aldrig fram för att hälsa.

Och när flickor skriker är dom katter. Eller, dom är djur i alla fall – dom kan inte vara människor.

Människor låter inte sådär.

”Vad är det för skillnad på pojkar och flickor då?”, frågar mannen med mikrofonen andfått och släpper taget om Jakes hår utan att bryta ögonkontakt med honom. ”Att pojkar har snopp och flickor vagina?” Han ler och stryker det blonda håret ur sitt glänsande ansikte. Sedan skakar han på huvudet och vänder sig mot bänkarna av tysta ungdomar. ”Jag ser att några av er nickar, men nej, nej, nej... det stämmer ju inte.”

Jake sjunker ihop och vänder ansiktet från ljuset, darrande läppar, ögon som rinner.

”Det stämmer ju inte alls. Flickor har bara fler fittor än pojkar. Dom har tre, medan pojkar endast har två. Men kroppen är inte begränsad. Med rätt redskap har den oändliga möjligheter, och tillväxten av nya och mer spännande kroppsöppningar kan tvingas fram med något så simpelt som en kniv eller en borr... Tillåt mig att demonstrera.”

Han plockar fram en fjärkontroll ur skjortfickan och trycker på en knapp. Det blir mörkt i rummet, någon mumlar något, skor skrapar mot golvet. Det klickar till ovanför dem och rummet blir åter tyst. En projektor lyser upp backdropen vid scenens slut och några pojkar som börjat resa på sig sätter sig genast ned igen. En flicka drar häftigt efter andan, en annan sätter handen för munnen.

”Den här pojken till exempel”, säger mannen och gestikulerar mot bilden från projektorn som lyser ned över scenen, ”har sju fittor. Om man inte räknar de två han föddes med alltså. Det var en bekant till pojkens föräldrar som gav honom dom, men pojken var för oerfaren... ingen lagspelare... och det blev för mycket. Kroppen kunde inte anpassa sig och... det fanns inget där... alla gåvor... mannen hann bara med att använda sig utav två innan grabben dog... en missbedömning och... poff! Allt går förlorat.” han suckar, tar ett steg bak, ett fram. Trycker på fjärkontrollen och bilden byts ut mot en mindre död men precis lika trasig pojke. ”Nästa gång var han mer varsam med kroppen, använde rätt instrument... spelade den som den skulle spelas... lät pojken anpassa sig... inte så brutalt, mindre kraft... gjorde så det blev varmt... skönt för båda. Han undvek alla känsliga ställen... skönt och varmt... vackert... för båda... både honom och pojken... skönt och varmt... smekte med... givetvis vassare, ömmare... ja... mer delikat... ni förstår.”

”Det är du som håller min hand nu”, mumlar Jake och drar ett bloss. Han andas ut och ser på medan röken virvlar upp mot naket betongtak, blänkande i det varma ljuset från nattlyktor som letat sig in genom fönstren. Det borde vara kallt, men det är det inte.

Det borde vara kallt, han hör...

Hjärtslag. Först hör Jake bara sina egna hjärtslag, rösten är borta. Det är bara dunk-dunk, dunk-dunk i salen nu, inget annat. Dunk-dunk, dunk-dunk. Mannen som pekar på honom, en spotlight som fryser det blå i hans ögon. Blicken är is. Dunk-dunk, dunk-dunk. Blicken är is, dunk-dunk. Dunk-dunk.

Någon knuffar till honom och han vänder sig, ser en flickas darrande blick. Han vänder sig igen, dunk-dunk,

och hennes blick har fastnat i pojken på andra sidan. Kroppen har blivit dunk-dunk ihålig dunk-dunk, dunk-dunk. Kroppen är tom, hade han varit kissnödig hade hans byxor varit våta. Dunk-dunk, dunk-dunk. Kanske är dom våta, han vet inte längre dunk-dunk, dunk-dunk, kan inte känna.

Han märker inte att han rest sig upp förrän han hör mannens röst i högtalarna:

”Sådär ja. Vad väntar du på? Nej nej nej, dina kamrater kan du se på sedan, sedan...”, mannen skrattar och sparkar till flickan som ligger orörlig vid hans fötter. ”Seså, om en tjej kan klara det...”, han skrattar igen, ”nu är det din tur... scenen är din... och min såklart. Och sedan är den din!”, han pekar på måfå ut i mörkret, ”och sedan...”, fingret svishar till mot någon annan, ”din! Och sen din!”

Jake är redan halvvägs uppe på scen.

Han ligger bredvid Nicklas under bron och ser bort mot det sista som är kvar av katten. Den var död från början, det förstod han redan första gången han såg den ligga där, helt orörlig i busken.

Men såren i himlen är kvar, och när de bleknar ersätts de av nya. Doften av krut och surret av maskiner... kanske är det flugor? Kanske, kanske... kanske är det bara tyst eller kanske finns det endast Nicklas andetag, Jakes händer mot hans bröstorg när den höjs och sänks.

De har legat där rätt länge nu. Nicklas mamma undrar säkert vart han tagit vägen. Men Jakes pappa har nog inte märkt något än. Och om han skulle ha märkt att Jake är borta lär han inte bry sig särskilt mycket. Ibland undrar Jake över sin pappa och ibland över dom andra rummen. Dom där som egentligen inte borde vara alltså. Och ibland undrar han om det finns något nytt bortom deras tomma trägolv och fläckade tapeter. Något som är bättre än det här.

”Du älskar mig va, Nicke?”, frågar han. ”Jag tror att du gör det i alla fall. På ditt sätt alltså.”

”Vad fan snackar du om?”

Nicklas skakar yrvaket på huvudet och sätter sig upp.

”Du älskar väl mig?”

”Visst. Eller, jag menar... jag antar det.”

”Om jag hade älskat dig på riktigt... jag borde liksom vara i dig hela tiden. Jag menar inte att jag inte tror att jag älskar dig. För det tror jag verkligen. Men jag bara kan inte vara i dig alltid, och... och det gör mig förvirrad.”

”Jo...”, Nicklas lägger sig ned igen. ”Jag är också förvirrad, Jake. Jag tror jag behöver sova en stund till.”

Det finns inget golv längre. Han upptäckte nyss att det är borta. Alltså flyter dom i luften.

Eller, han är inte säker, men i det gryende ljusskenet från fönstrena finns det inga gränser tror han. Och hela rummet liksom darrar av möjlighet. Kalla möjligheter, varma och vackra möjligheter, och otäcka och fula.

Är det här det folk brukar kalla gränslöst? Och är inte gränslöst något fult?

Nej... det kan inte vara fult just nu. Inget kan göra detta fult. Inget Jake kan tänka sig i alla fall.

”Är det det här...” frågar han. ”Är det det här som dom andra rummen dolt för mig så länge? Är det...” flickan som klär av sig naken?

mannen som kissar på flickan i ansiktet och i munnen?

mannen som slår hennes pojkvän när han springer upp på scenen för att rädda henne?

flickan som hoppar ner från scenen men stoppas av skolvaktmästaren?

skolvaktmästaren som släpar upp henne på scenen igen?

mannen som slår flickans pojkvän tills hans huvud går sönder?
mannens snopp som fortfarande hänger ut ur byxorna?
mikrofonen som också går sönder och två män som skyndar upp på scenen för att byta ut den?
flickan som inte kan sluta stirra på sin pojkväns trasiga huvud?
mannen som säger att Jake ska komma upp på scenen?
Jake som kommer upp på scenen?
mannens snopp som fortfarande hänger ut ur byxorna?
mannen som säger att Jake ska ta av sig sina kläder?
mannen som slår Jake när han tvekar och Jake som tar av sig sina kläder?
mannens snopp som fortfarande hänger ut ur byxorna?
mannen säger till publiken:
”titta på hans snopp” och pekar på Jakes snopp
”säg till om den blir hård”
han trycker ned Jake på knä och stoppar in sin egen snopp i Jakes mun
han knullar Jake i munnen en stund
någon skrattar:
”kolla, han får stånd!”

Det är märkligt att det är sådär. Att det värsta inte alltid är det värsta, utan att det som känns bra mitt i allt dåligt kan vara mycket värre. Det enda som är outhärdligt är att ingenting är outhärdligt. Jake har hört sin pappa säga det flera gånger. Och hans pappa har säkert hört någon annan säga det lika många. Eller så har han läst det någonstans.

Det värsta var att det inte var helt utan njutning. Att en del av honom faktiskt på något vis tyckte om det. Visserligen en mycket liten del, men ändå. Inget är inget och något är något, så enkelt är det.

”Du sa att det inte är skönt att bli knullad...”, hade han sagt när han berättade för Nicklas om vad som hade hänt. ”Och det var det inte heller, men... det var bara liksom något... det var något väldigt speciellt med det.” Även när mannen med mikrofonen hade dragit sig ur hans stjärt och kört in sin kuk i Jakes mun igen hade den där känslan funnits kvar, som om det kliade någonstans på kroppen. Lika tydligt hade det varit, och lika obetydligt som att kuken smakat av Jakes egen avföring. Bara en detalj alltså. Men detaljer skapar helhet.

”Hade du älskat mig på riktigt så hade du låtit mig vara i dig föralltid”, säger Jake. ”Du hade låtit mig vara vart jag vill i dig, inte bara i munnen eller stjärten... Förstår du? Nicke, du... Du tror säkert att du älskar mig, men det gör du inte.”

”Vad menar du? Eller, jag vet inte... jag är trött Jake. Behöver bara sova en liten liten... Sen kanske....”

Jake suckar. Han rotar i fickorna en stund, drar ner sina blodfläckade byxor och kalsonger. Kollar under förhuden och kliar sig på pungen. Sedan ser han bort mot tunnelns öppning där det står en man och röker. Han funderar på att gå bort till honom och be om en cigarett, och på ett sätt gör han det. Och på ett annat blundar han och somnar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Benjamin Jakobsson med Poeter.se id #20076 innehar upphovsrätten